

Vrah se po letech vrací.
A jde po tobě...

KOŘIŠT

Paul Finch

KOŔIST

Paul Finch

2019

Copyright © Paul Finch 2015
Translation © 2019 by Zuzana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu HUNTED,
vydaného nakladatelstvím HarperCollinsPublishers, Londýn 2015,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Pernicová
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2019

ISBN 978-80-7498-327-6

*Pro mou úžasnou ženu Catherine,
jejíž nesobecká, neochvějná podpora je základem,
na kterém jsem si vybudoval kariéru.*

1. KAPITOLA

Dazzer a Deggsy na všechny zvysoka kašlali. Nebo to aspoň tvrdili, když se na pařbách vytahovali před kamarády nebo když je chytili poldové a snažili se v nich probudit výčitky svědomí.

Prostě dělali to, co dělali. Neubližovali lidem naschvál, ale když se jim někdo připlctl do cesty, měl prostě pech. Kradli auta pro zábavu. Bylo to jejich hobby. A chystali se je krást dál, protože to prostě byla bezvadná sranda. Nenechají si ji kazit, a jestli někoho vytočí, že mu z jeho plechového miláčka udělali hromadu šrotu, tak co? Dazzerovi a Deggsymu to bylo šumafuk.

Dnešní večer se zdál zvlášť příhodný.

Nijak extra nemrzlo, což byla škoda. I když to Dazzerovi a Deggsymu hlava nebrala, našli se pitomci, co vylezli ven, a když uviděli trošku náledí a sem tam nějakou sněhovou vločku, nechali pět minut běžet motor s klíčky zastrčenými v zapalování a vrátili se domů na čaj. To pak stačilo hupsnout za volant a odsvištět. No ale dneska byla aspoň mlha a lezavo, a navíc se teď koncem ledna brzy stmívalo, takže se venku nebude poflakovat moc lidí, co by jim kazili zábavu.

Ne že by lidi měli sklony kazit Dazzerovi a Deggsymu zábavu.

Ten první byl na svůj věk vysoký, asi metr osmdesát, a pořádná vazba. Blond vlasy nosil na temeni úhledně ulíznuté a kolem dokola sestříhané na kratičkého ježka. Nebýt akné, vypadal by se svými hrubými rysy na osmnáct, devatenáct, možná i na dvacet – a ne na svých skutečných šestnáct. Dneska vás ovšem klidně zmlátí do bezvědomí i šestnáctiletý kluk, když si troufnete křivě se na něj podívat. Dazzerův parťák, Deggsy, na svůj věk vypadal spíš, i když ve zkaženosti za Dazzerem nijak nezaostával. Byl menší a hubenější, měl špičatý obličej a byl hrdým vlastníkem nedomrlého kníru. Mastnou černou kšticí obvykle schovával pod starou špinavou kšiltovkou, na které dávno odřené logo nahradila písmena načmáraná oranžovým zvyrazňovačem. Hlásala: *Naser si*.

Dohromady se zmohli s bídou na nějakých třicet let životních zkušeností, ale přesto si už stihli osvojit arogantní houpavou chůzi a bojechtivý výraz světáků, kteří se vyznají a vůbec nepochybují, že jim svět dluží všechno, co si pro sebe urvou.

Kolem deváté zmerčili první terč – hatchback Volkswagen, který si o pozornost přímo koledoval. Podle poznávací značky byl starý a i na pohled byl v dezolátním stavu, špinavý, s prorezivělými blatníky a karosérií plnou promáčklin, ale jinak ve všem vyhovoval.

Drahý bourák se dneska skoro nedá ukrást. Špičkové modely se staly výhradní doménou zločineckých profilů, kteří vydělávají majlant na tom, že je šlohnou a obratem prodají. Když se chcete prostě jen pobavit, musíte se spokojit se zbožím nižší kvality. Ale má to i svoje výhody, protože když zasviníte ulice nějakým tím šrotem, poldové ho sice odtáhnou, ale vyšetřování většinou nechají plavat. A tenhle starý volkswagen navíc stál na šikovném místě, kam nedosáhnou záběry pouličních kamer. Dazzer a Deggsy si dali práci, aby si taková slepá místa vytipovali.

Pozorovali vůz zpoza rohu a rozhlíželi se, jestli někde nezahlédnou pohyb, ale mdlý svit osamělé sodíkové lampy zachycoval jen odhozenou plechovku od piva a pár cárů papíru třepotajících se ve slabém větru.

Přesto vyčkávali. Na tomhle fleku se jim už několikrát zadarilo – byla to úzká ulička mezi vysokou cihlovou zdí a zadními trakty starých obchodů. Končila třemi betonovými patníky. V noci tu bývalo liduprázdno; v domech nad obchody nikdo nebydlel a dokonce i ve vlídnějších obdobích, než je lednová slota, tu vládla tma a špína. Ale ta šikovná příležitost tolik bila do očí, že se Dazzer a Deggsy chovali obezřetněji než jindy. Už jen proto, že se tady auta kradla i dřív, působil ten zaparkovaný vůz divně. Copak se lidi jakživa nepoučí? Možná že ne. Ale kdoví, jestli za tím není něco víc. Krámy byly v žalostném stavu; přes den jich fungovalo jen pár, na většině ostatních visela cedule *K pronajmutí* a některé byly dokonce zabeďněné, jako by je nájemci zrovna vyklidili. Zaplatť pámbůh za hospodářskou recesi.

Dazzer a Deggsy se odhodlali přistoupit k akci. Kráčeli nebojácně, ale opatrně, připraveni okamžitě zareagovat na jakýkoli zvuk – ale neozval se žádný výkřik a ze setmělých vchodů nikdo nevyšel.

Volkswagen byl samozřejmě zamčený, ale Deggsy měl s sebou šroubovák a otevřít dvířka u řidiče mu netrvalo ani pět vteřin. Alarm se nerozhoukal, přesně jak u takové kraksny předpokládali; byla to další výhoda okrádání chudších. S tlumeným hihňáním naskočili dovnitř, načež zjistili, že sloupek řízení se stal obětí útoku už někdy dřív – pohromadě ho držela stříbrná izolační páska. Pár šmiknutí Dazzerovým nožem a dostali se, kam potřebovali. Dokonce i potmě a v rukavicích zručně spojili drátky.

Motor naskočil. Rozchechtali se a šlápli na plyn.

Dneska byla s řízením řada na Dazzerovi a Deggsy se vezl, ale vyšlo to nastejno – jakmile se ocitli za volantem, řídili jeden

i druhý jako šílenci. Bezhlavě se hnali ulicemi, vybírali zatáčky smykem, až pneumatiky kvílely, na křižovatkách ignorovali červenou i stopku. Kolize s jinými účastníky silničního provozu se nekonaly; v protisměru skoro nic nejelo. Pomocí ruční brzdy vybrali po dvou kolech zatáčku na jindy hodně rušné křižovatce, až je zahalil smrad spálené gumy. Znova dupli na plyn a ujížděli po A246 ven z města. Nádrž měli do půlky plnou a před sebou silnici rovnou jako pravítko. Třeba dojedou až do Guildfordu a tam si ukradnou jiné auto na cestu domů. Momentálně si jízdu naplno užívali. Zpátky to vezmou jinudy, postaví do pozoru pár sídlišť a ohoblují barvu z kdejakého luxusního fára, které majitel nemoudře nechá na ráně.

Před nimi se náhle vylouppl rozkopaný úsek vozovky. Dazzer zavýskal, prosvítl jím s volkswagenem plnou rychlostí a katapultoval dopravní kužely na všechny strany; jeden prolétl arkýřovým oknem domu u silnice a vysypal sklo. Skosili ještě dopravní značku „Držte se vlevo“ a sadu přenosných reflektorů, od kterých při dopadu vybuchovaly gejzíry jisker.

Asfalt před nimi ubíhal do dálky. Řítili se stotřicítkou, stopadesátkou, skoro stošedesátkou a nechávali se unést svou vlastní odvahou; soustředili se výlučně na světelný tunel, který před nimi otvíraly čelní reflektory. Když se ocitnete v takovém stavu myslí, padnou všechny zábrany. Z euforie pohrdající smrtí mohlo ty dva vytrhnout jen něco naprosto nečekaného – a přesně to se stalo přibližně po sedmi minutách jejich úplně poslední jízdy v kradeném autě.

Kus za městem škrtli ve stopětatřicítce o obrubník. To by samo o sobě nebyl problém, jenže Deggsym, který zrovna vytáhl z kapsy bundy mobil, aby si jejich nejnovější eskapádu nafilmoval, to smýklo tak prudce, že mu telefon upadl.

„Do prdele!“ zanađával a šátral po něm. Chvilku ho nemohl nahmatat – na podlázce se povalovala spousta odpadků –, a tak si pomocí zubů stáhl rukavici a zalovil pod sedadlem holou ru-

kou. Tentokrát přístroj našel, ale když zvedl ruku, zjistil, že našel ještě něco dalšího.

Přichytilo se mu to k zápěstí. V první chvíli si myslel, že se asi otřel o nějaké staré boty a upatlal se krémem nebo barvou. Ale kdeže. Vzápětí ucítil na zápěstí váhu a nepříjemné škrábání v místech, kde se ho to zřejmě drželo. Ještě pořád si neuvědomoval, co to je, dokonce ani když si zvedl ruku blíž k obličeji — ale nebylo divu, protože Deggsy do té doby viděl štíry jenom v televizi. A ani v televizi nikdy neviděl štíra s tak světlým a lesklým krunýřem, jako měl tenhle — v zákmitech světla pouličních lamp se blýskal jako vyleštěná kůže. Od hlavy ke špičce ocasu měřil přinejmenším dvacet centimetrů a ocas měl bojovně stočený. Klepítka, která si velikostí nezdala s krabími, zvedal v obranném gestu.

To nemůže být pravda, pomyslel si Deggsy jako ve snu.

Není to hračka? Určitě je to hračka.

Jenže pak ho štír bodl.

Deggsy zpočátku vnímal spíš šok než bolest, i když to bylo, jako by mu někdo zapíchl do masa rozžhavený napínáček. Jenže bolest kvapem rostla; ruka mu napřed zmrtvěla chladem a vzápětí ji naplnil spalující oheň a dál se rozhoříval — až se Deggsy hystericky rozječel. Setřepal tu osminohou příšernost zpátky na zem, jenže to už sebou na sedadle mlátil a svíjel se s ústy plnými pěny. Pokoušel se rozepnout bezpečnostní pás, který ho najednou hrozně škrtil. Dazzerovi připadalo, že kámoš dělá tyátr, a okřikoval ho, ať mu nepřekáží při řízení.

Jenže vtom mu něco přistálo na rameni.

I když sebou vůz divoce smýkal, pomaloučku, trpělivě se to spouštělo na hedvábném vlákně, a když se k tomu otočil, napjalo se to a chňaplo ho to, jako by ho sevřela ruka. V halucinogenním míhání pouličních světel letmo zahlédl nápadné tygrovité pruhování a démonické složené oči, které na něj zblízka zíraly.

Kousnutí do krku ho zasáhlo jako úder pěstí.

Celé tělo se mu zkroutilo v křeči a bezděčně sešlápl plynový pedál až k podlaze. Poraněné místo vzápětí znecitlivělo, ale všude jinde jím projížděly výšlehy palčivé bolesti.

Ani jeden z mladíků si nevšiml, že auto vyjíždí na násep. Motor vyl, od pneumatik se kouřilo a kolem se rozlétávaly vyrvané drny. Nahoře vůz prorazil dřevěný laťkový plot a skutálel se dolů křovím; po sérii kotrmelců přistál koly vzhůru na hluboko zaříznuté venkovské silnici.

Nadlouho se rozhostilo skoro úplné ticho; ozývaly se jen občasné steny zkrouceného kovu a prasklinami v pomačkané karosérii syčivě unikala pára.

O dvou otřesených postavách uvnitř se dalo jen stěžít říct, že jsou naživu, přestože ještě dýchaly – byly polámané, potlučené a zakrvácené a navíc paralyzované křečí. Vnímaly okolí, ale nedokázaly vzdorovat, když se z koutů a štěrbin vyplazili miniaturní tvorové vypuzení havárií a rozběhli se po jejich zubožených teplých tělech. Deggsy měl nadobro ztuhlou čelist; když se k němu zase přidružil ten světlý štír a pomalu se po něm sunul na článkovaných nožkách, nezmohl se na hlasitý protest, dokonce ani na zamumlání nebo neartikulovaný řev. Štír se mu nakonec uvelebil na obličejí a zdálo se, že soustředěně uvažuje. Pak ho popadl jedním klepetem za nos a druhým za levé ucho, zase vztyčil ocas – a zabodl mu jedový osten hluboko do vytřeštěné oční bulvy.

2. KAPITOLA

Heck vyběhl z kebabárny s nedojedeným kebabem v jedné ruce a kolou v druhé. Rozhoukaly se klaksony a z druhého konce ulice se přiřítíl Dave Jowitt v nezaměnitelném kaštanově hnědém Vauxhallu Astra. Bez ohledu na hustou večerní dopravu otočil smykem do protisměru a zabrzdil u chodníku. Heck si nacpal do pusy zbytek chleba s jehněčím, naposledy si lokl koly, odhodil prázdné obaly do koše a naskočil dopředu.

„Dává už Grinton dohromady zatýkácí tým?“ zeptal se.

„Zrovna teď.“ Jowitt mu hodil do klína štos dokumentů a dupl na plyn. I když na střeše astry modře blikal maják, ostatní řidiči začali znova troubit. „Máme s nimi spicha ve Svatoanenským ústředí.“

Heck přikývl a přitom se probíral úředními papíry nottinghamshireské policie. Vzkaz, který mu Jowitt před okamžikem poslal, sestával z dvanácti slov, ale pro Hecka to bylo nejdůležitějších dvanáct slov za hodně dlouhou dobu:

Hucknallská vražda odpovídá Vrahovi babiček

Hlavní podezřelý: Jimmy Hood

Místo pobytu ZNÁMO

Heck, neboli detektiv seržant Mark Heckenburg, jak zněla jeho oficiální hodnost v Národním kriminálním útvaru, pocítil nával vzrušení. Rozsvítil stropní světlo a zabral se do dokumentů. Dokonce i teď, po sedmnácti letech vyšetřování zločinů, se mu zdálo neuvěřitelné, že se případ, který vzdoroval veškerým analýzám a umíněně se vlekl řadu úmorných, frustrujících měsíců, zničehonic takhle rozlouskne sám.

„Kdo je Jimmy Hood?“ zeptal se.

„Ztělesněná noční můra,“ opáčil Jowitt.

Heck znal Jowitta jenom z tohoto pátrání, ale od první chvíle si navzájem sedli a vydrželo jim to. Dave Jowitt byl zdejší rodák – elegantní a neuvěřitelně pohledný černoch. Ve třiceti byl na detektiva inspektora trochu mladý, ale co mu chybělo na zkušenosti, vynahrazoval chytrou hlavou a bystrozrakem. Po několika měsících stresujícího intenzivního vyšetřování sice začínal i jemu docházet elán, ale dneska večer byl zpátky ve formě. S rozepnutým límečkem košile a kravatou na půl žerdi se svižně proplétal dopravním zmatkem.

„Prožil v Hucknallu dětství,“ dodal. „Ale už tenkrát trávil řadu času pod zámkem.“

„A teď zrovna tak,“ řekl Heck. „Podle toho, co tady čtu, ho z Roundhallu pustili teprve před šesti měsíci.“

„Jo, a co z toho pro nás plyne?“

Heck ani nepotřeboval odpovídat. Roundhall byla věznice s nízkou ostrahou ve West Midlands. Podle dokumentů, které zrovna studoval, si tam Jimmy Hood – toho času pětatřicetiletý – odkroutil rok a půl a nedávno ho propustili na podmínku. Předtím ale pobýval ve věznici v Durhamu, kde si odpykával čtrnáct let za loupež a znásilnění. Jako by nestačilo, že ho se současným případem spojují detaily jeho někdejších zločinů, i ten poslední půlrok, který strávil na svobodě, dokonale odpovídal době řádění takzvaného Vraha babiček.

„Byl rváč a rváčem zůstal,“ poznamenal Jowitt. „Už v sedmnácti měřil metr devadesát a byl vazba. Naháněl hrůzu všem svým známým. Jednou ho zatkli za to, že hodil do míchačky na beton kotě. Potom vedl útok party pubertáků na stavenišťě, kde předtím dostali vynadáno, že kradou stavbařům nářadí – ztloukli dva zedníky cihlami do bezvědomí. Jeden musel na plastiku obličej. Za tohle už Hood skončil v base.“

Na policejních snímcích měl Hood strapaté černé vlasy, které mu visely do širokého vousatého obličej se zpřelámaným nosem, a znepokojivě se podobal digitálnímu policejnímu portrétu zveřejněnému před několika dny. Heck z papírů vyčetl, že od svých dvanácti stál v čele pouličního gangu, který měl v Hucknallu prsty v řadě vážných zločinů. Se sexuálními delikty, obvykle během vloupaček, ale Hood začal až o několik let později.

„Takže vyšel z basy a hned navázal, kde přestal?“ nadhodil Heck.

„Až na to, že tentokrát oběti zabíjí,“ řekl Jowitt.

Heckovi to nepřipadalo bůhvíjak neobvyklé. Někteří zločinci jsou prostě nenapravitelní. Jsou tak odhodláni vést svůj způsob života, že berou uvěznění – dokonce i dlouhodobé – jako riziko povolání. Znal hodně uvězněných pachatelů, kteří využili pobyt za mřížemi k tomu, aby si vylepšili fyzickou v posilovně a naučili se nejnovější zločinecké metody, přitom se v nich nahromadil mohutný přetlak a po propuštění vybuchl ničivou silou. Uměl si snadno představit, že to nějak podobně bylo i s Jimmym Hoodem, a nasvědčovaly tomu i důkazy. Všechny čtyři oběti nedávných vražd byly staré ženy, které žily osaměle. A ke starým ženám patřila i většina Hoodových obětí z teenagerských časů. Příčinou smrti ve všech nedávných případech bylo ubití tupým předmětem, kterému předcházelo znásilnění. Zamlada Hood svoje oběti taky napřed pohlavně zneužil a pak je ztloukl.

„Divím se, že nás na něj neupozornili, když se poprvé neukázal u probačního úředníka,“ poznamenal Heck.

Jowitt s rukama na volantu pokrčil rameny. „Po bitvě je každý generálem, kámo.“

„Asi jo.“ Heck během své policejní dráhy zažil hodně situací, kdy by se mu bývala hodila křišťálová koule.

Dneska vděčili za průlom bystrému civilistovi.

Ke čtyřem vraždám během vloupání, které oficiálně vyšetřovali, došlo ve Svatoanenské čtvrti východně od centra Nottinghamu. Byla to zbídačelá, přelidněná oblast, která trpěla extrémně vysokou kriminalitou. Získali jediný pachatelův popis: robustní vousatý chlap v odřeném flaušovém kabátě a staré teplákové soupravě, na kterém bylo znát, že se koupá a převléká jednou za uherský rok, takže zřejmě bydlí někde pod mostem. Včera ovšem došlo k páté vraždě – sice v Hucknallu, kousek severně od města, ale všemi podrobnostmi se shodovala s těmi svatoanenskými. Pachatele nikdo neviděl, ale dneska dopoledne jeden obyvatel Hucknallu, který si z minulosti dobře pamatoval Jimmyho Hooda i jeho zločiny, ohlásil, že ho krátce po vraždě zahlédl u autobusového nádraží, jak se láduje hranolky. Pod flaušovým kabátem měl starou teplákovku, a i když neměl plnovous, čerstvé škrábance od žiletky prozrazovaly, že se oholil teprve nedávno.

„Zašívá se u nějakého Alana Devlina?“ přečetl Heck z papírů.

„Přinejmenším občas asi jo,“ přitakal Jowitt. „Co ty na to?“

„No... že známe místo Hoodova pobytu, bych netvrdil. Ale pro začátek je to sakra dobrý.“

Alan Devlin, který to během dospívání táhl s Hoodovým gangem a nastrádal si sáhodlouhý rejstřík trestů, teď bydlel v obecním bytě ve Svatoanenské čtvrti. O žádném jiném Hoodově kumpánovi poblíž nottinghamského centra policie nevěděla. Že Devlin bydlí tak blízko míst nedávných vražd, byla náhoda příliš velká na to, aby ji ignorovali.

„Co o tom Devlinovi víme?“ zeptal se Heck. „Myslím něco navíc, co není v papírech.“

„Zdá se, že dneska už v ničem nejede. Zato jeho syn Wayne je kapánek pochybná existence.“

„V čem pochybná?“

„Prostě grázlík. Rvačky na fotbale, drogy, šlapky, loupežné přepadení.“

„Loupežné přepadení?“

„Zkopal jinýho kluka a šlohnul mu kolo. Před několika lety.“

„Jak to tak vypadá, jablko nespadlo daleko od stromu.“

Jakožto příslušník Národního kriminálního útvaru, konkrétně oddělení sériových zločinů, měl Mark Heckenburg pravomoc vyšetřovat vraždy na území celé Anglie a Walesu. Stejně jako jeho kolegové se obvykle podílel na vyšetřování jako konzultant a přispíval místním policejním sborům, zápolícím s velkými nebo složitými případy, svou expertizou a speciálním výcvikem. K místní policii byli lidé z oddělení sériových zločinů většinou přidělováni ve skupinách po čtyřech nebo po pěti, někdy i větších. Tentokrát ale nottinghamshireská policie měla k ruce zkušené harcovníky z jednotky zvláštních operací regionu East Midlands, takže tam Hecka jeho šéfová, detektiv superintendant Gemma Piperová, poslala samotného.

Místní složky nevívaly vždycky výpomoc z oddělení sériových zločinů s otevřenou náručí. Braly to jako urážku vlastních schopností. Někdy ale naopak o pomoc samy požádaly – jako třeba tentokrát. Na Gemmu Piperovou se osobně obrátil hlavní vyšetřovatel, detektiv vrchní superintendant Matt Grinton, který s nadšením studoval moderní vyšetřovací postupy jejího týmu z předchozích let. Nevyžádal si konkrétně Hecka, ale Gemma Piperová měla pocit, že Heckovi ten úkol prospěje, aby hladčeji vplul zpátky do oddělení, kam se vrátil teprve nedávno po kratším čase stráveném u policie v Cumbrii. Nottingham-

shire navíc žádal jen o jednoho člověka – někoho, kdo má potřebnou expertizu i zkušenost, ale kdo zároveň dokáže zapadnout do týmu líp než celá parta ze Scotland Yardu, která by hned chtěla všechny dirigovat.

Hlavní vyšetřovatel Grinton byl hromotluk s prošedivělými vlasy a výrazným mladistvým obličejem. Měl slabost pro perfektně střižené obleky, ale nejnápadnější na něm byla páska přes prázdný oční důlek po levém oku, které mu vyrazil letící střep při přestřelce, k níž se před patnácti lety nachomýtl. Momentálně stál v ostré záři halogenových reflektorů na zadním parkovišti svatoanenského policejního ústředí a udílel pokyny. Před ním zaujatě postávaly skupiny uniformovaných těžkooděnců a detektivů, kteří si pod saka a kabáty navlékli vesty proti pobodání.

„Věc se má následovně,“ vysvětloval Grinton. „Radši vyrazíme co nejdřív a nebudeme čekat na rozbřesk. Zaprvé proto, že pozorovatel u Devlinova bytu hlásí, že Devlin je zrovna doma. Zadruhé proto, že jestli je Jimmy Hood náš člověk, zkracuje před každým dalším útokem oddechovou pauzu. Je čím dál šílenější; klidně může do rána odpravit dvě tři další ženy. Musíme ho chytit ještě dnes večer a Alan Devlin je nejlepší vodítko, které zatím máme. Jen nezapomeňte – i když Devlin byl zamlada chuligán, teď je svědek, ne podezřelý. Jeho pomoc si získáme spíš po dobrém.“

Shromáždění policisté chápavě přikyvovali. Odhodlaně svírali rty, protože si uvědomovali, kolik je v sázce. Všichni do posledního se ve své práci vyznali, ale bylo životně důležité, aby nikdo neudělal chybu.

„Ještě jedna věc, pane, jestli dovolíte,“ ozval se Heck. „Důrazně doporučuji, abychom všechno, co nám Alan Devlin řekne, brali s rezervou.“

„Máte pro to nějaký zvláštní důvod?“ otázal se Grinton.

Heck zamával Devlinovou složkou. „V dospělosti nebyl za nic odsouzen, ale předtím se zločinů neštilil – byl pravou ru-

kou Jimmyho Hooda, když v Hucknallu terorizovali okolí. Jeho syn Wayne má našlápnuto, aby tady ve Svaté Anně vykročil v tátoových stopách. Ať dělám, co dělám, nevidím v Alanu Devlinovi vzorného občana.“

„Myslíš, že by kryl vraha?“ zeptal se pochybovačně Jowitt.

Heck pokrčil rameny. „Nemám ponětí. Pokud je Hood vrah – a podle všeho nejspíš je –, připadá mi divné, že by k takovému závěru ještě nedospěl Devlin, který ho zná líp než kdokoli jiný, a sám od sebe nás nekontaktoval.“

„Třeba se ho bojí,“ nadhodil někdo.

Heck se snažil nedat otevřeně najevo skepsi. „Hood je darebák, ale porušil podmínku, která mu přísně zakazovala vrátit se do Nottinghamu. Takže se snaží nevystřikovat růžky a přesouvá se z místa na místo. Má jediné oblečení, je odkázán jenom sám na sebe, mrzne, trpí vlhkem a živí se zbytky na autobusových nádražích. Opravdu představuje tak vážnou hrozbu pro chlápka jako Devlin, který dřív nešel pro ránu daleko, má za syna dospívajícího grázla, a i když navenek seká dobrotu, určitě má v domovské čtvrti autoritu a může si kdykoli povolat pár svalovců na pomoc?“

Policisté si jeho slova přebírali.

„Uvidíme, jak to dopadne,“ řekl nakonec Grinton a zapnul si bundu. „Jestli ze sebe Devlin bude dělat pitomce, oznámíme mu, že Hoodův portrét se dneska v deset objeví ve zprávách a že bude stačit, aby v něm pár místních poznalo člověka, který se potloukal kolem jeho bytu. Vrah babyček stráví zbytek století za mřížemi, dámy a pánové. Devlin si sice musí hlídat zločineckou reputaci, ale nebude chtít dopadnout podobně. Radši začne mluvit.“

Na cílovou adresu vyrazili v pěti neoznačených vozidlech. Jedním byl Heckův hnědý Peugeot 308 a druhým civilní opancerovaný vůz. Dorazili diskrétně, bez fanfár. Svatoanenská čtvrť nepatřila k vyložené gangsterským lokalitám, ale na druhou

stranu ani k těm, kde policejní akce unikne pozornosti. Kdyby se prosllechlo, že „jeden z kluků“ má potíže, svolaly by se zločinecké party raz dva. Čtvrť na pohled vypadala jako bludiště králíčních nor; sestávala z polorozpadlých obecních činžáku pospojovaných špinavými uličkami, které se v noci měnily v ráj zlodějů. K výhrůžné atmosféře navíc přispívalo, že ji už opanoval zimní soumrak a naplnil uzoučké průchody řídkou mlhou.

Když zastavili u čísla 41 v ulici Lakeside View, spatřili krabícovitou řadovku z červených cihel, do níž se vcházelo po krátké betonové rampě se zrezivělým zábradlím z krouceného železa. Vnitřkem procházela jediná chodba, do které ústily dveře jednotlivých bytů – 41a, 41b, 41c a 41d.

Heck, Grinton a Jowitt dům zpovzdálí pozorovali. Ve večerním oparu pořádně viděli jen klenutý vstup, shora ozářený jediným slabým světlem; ze zbytku budovy rozeznávali matný obrys. Několik metrů za nimi vyčkávala skupina detektivů a uniformovaných strážníků ve speciální výstroji. Transportní vozidlo se zálohami zaparkovalo o padesát metrů dál v nejbližší slepé uličce. Všichni v hrobovém tichu napjatě přihlíželi.

Konečně se Grinton otočil a tlumeně řekl: „Tak dobře, poslouchejte. Robertsi, Athertone, vy půjdete s námi. Vy ostatní to vezmete zezadu. Hlídejte všechna přízemní okna a požární východy. Zadržte každého, kdo se pokusí dostat ven.“

Policisté přikývli na souhlas a celá skupina vyjma dvou jmenovaných nehlukně odkráčela mlhou. Grinton na hodinkách odpočítal pět minut, aby jim poskytl čas dorazit na stanoviště, pak pohlédl na Hecka a Jowitta a dal jim pokývnutím znamení. Odlepili se od ústí uličky a vyběhli po rampě do zděné chodby chabě osvětlené dvěma pomrkávajícími žárovkami. Byla po celé délce posprejovaná sprostými nápisy. Ty se nevyhnuly ani trojím dveřím ze čtyř. Neponičené zůstaly jen jedny – 41c, domov Alana Devlina.